

Woord van Greg Gaines, de auteur van dit boek

Ik heb geen idee hoe ik dit stomme boek moet schrijven.

Zal ik even heel eerlijk zijn? Dit is letterlijk de waarheid. Toen ik aan dit boek begon, probeerde ik met de volgende zin te beginnen: Het was de beste der tijden, het was de slechtste der tijden. Ik dacht echt dat ik een boek zo kon beginnen. Ik dacht dat het een klassieke zin was om een boek mee te beginnen. Maar toen wist ik niet wat ik verder moest schrijven. Een heel uur lang bleef ik naar het computerscherm staren, en ik moest ontzettend mijn best doen om niet hysterisch te worden. Door wanhoop gedreven probeerde ik te spelen met de interpunctie en accenten. Iets als dit:

Het was de béste der tijden. En het was de sléchtste der tijden.

Wat betekent het eigenlijk allemaal? Waarom zou je zoiets doen? Zoiets doe je niet, tenzij een schimmel je hersenen opvreet, en dat is bij mij waarschijnlijk het geval.

Ik heb dus geen idee wat ik met dit boek aan het doen ben. En de reden daarvoor is dat ik geen auteur ben. Ik maak films. Nu zullen jullie je waarschijnlijk afvragen:

1. Waarom schrijft die gozer een boek en maakt hij geen film?
2. Wat heeft het te maken met die schimmel in de hersenen?

Antwoord:

1. Ik schrijf een boek in plaats van een film te maken omdat ik me voorgoed uit de filmwereld heb teruggetrokken. Ik heb me teruggetrokken nadat ik de slechtste film ooit heb gemaakt. Meestal trekken mensen zich terug nadat ze iets heel geweldigs hebben gemaakt. Of nog beter: dan gaan ze dood. Maar ik deed het tegenovergestelde. Als ik in het kort mijn carrière zou samenvatten, zou het er ongeveer zo uitzien:

- I Heel veel slechte films.
- II Een middelmatige film.
- III Een paar films die ermee door kunnen.
- IV Een redelijke film.
- V Twee of drie goede films.
- VI Een stel behoorlijk goede films.
- VII De slechtste film ooit.

Fin. Hoe slecht was die film? Er ging iemand aan dood, zo slecht was hij. Iemand ging er echt aan dood. Dat zullen jullie nog wel merken.

2. Laten we zeggen dat het veel zou verklaren als een schimmel inderdaad mijn hersenen aan het opvreten was. Maar die schimmel zou dan al mijn hele leven bezig zijn. Op dit moment zou het kunnen zijn dat die schimmel daar schoon genoeg van heeft, of dat hij weg is, of is gestorven aan ondervoeding of zo.

Eigenlijk wil ik nog iets zeggen voordat we met dit vreselijk stompzinnige boek beginnen. Misschien hebben jullie al uitgevogeld dat het over een meisje met kanker gaat. Dus de kans be-

staat dat jullie denken: geweldig! Dit wordt een verhaal vol wijze inzichten over liefde, dood en volwassen worden. Waarschijnlijk moet ik er aldoor om huilen. Ik heb er echt zin in! Als dat een goede beschrijving van jullie gedachten is, zouden jullie dit boek waarschijnlijk op de mesthoop moeten gooien en de benen nemen. Want weet je, ik heb niets geleerd van Rachels leukemie. Waarschijnlijk ben ik er stommer van geworden, wat het leven betreft.

Ik druk het niet erg goed uit. Wat ik wil zeggen, is dat er in dit boek nul komma nul wijze levenslessen voorkomen, en ook geen minder bekende feiten over de liefde, of lekker tranentrekkende momenten wanneer we beseffen dat onze kindertijd voorgoed achter ons ligt, of zoiets. En anders dan in de meeste boeken waarin een meisje kanker krijgt, zijn er geen suikerzoete zinnen vol tegenstrijdigheden die je wordt geacht als heel diepzinnig te beschouwen omdat ze cursief staan. Snap je wat ik bedoel? Ik heb het over zinnen zoals deze: *De kanker had haar oogbollen opgevreten, en toch zag ze alles helderder dan ooit.*

Gadver. Vergeet het maar. Persoonlijk vind ik dingen niet betekenisvoller omdat ik Rachel heb leren kennen voordat ze doodging. Ik vind ze zelfs minder betekenisvol. Ja, gesnopen?

Dan moeten we maar gewoon beginnen.

(Het dringt net tot me door dat jullie misschien niet weten wat *fin* betekent. Dat gebruiken ze in films. Het is Frans voor: deze film is afgelopen, en dat is maar goed ook, want je snapte er waarschijnlijk niks van omdat hij door Franssen is gemaakt.)

En nu is het echt *fin*.

1

Hoe het mogelijk is te overleven in een
heel verschrikkelijke omgeving

Dus om alles goed te kunnen begrijpen, moeten jullie ervan uitgaan dat de middelbare school ontzettend stom is. Gaan jullie daarvan uit? Kunnen jullie je daarin vinden? Natuurlijk wel. Het is een waarheid die iedereen, waar ook ter wereld, zal onderschrijven. De middelbare school is een verschrikking. Eigenlijk is de middelbare school de plek waar we voor de eerste keer te maken krijgen met de existentiële grondgedachte: **hoe is het mogelijk te overleven op zo'n verschrikkelijke plek?**

De onderbouw is meestal al verschrikkelijk, maar ook zo treurig dat ik me er niet eens toe kan zetten erover te schrijven, dus richten we onze aandacht maar op de bovenbouw.

Goed, ik zal me even voorstellen. Ik ben Greg S. Gaines, en ik ben zeventien jaar. Gedurende de periode die in dit boek wordt beschreven, zat ik op Benson High School in de prachtige binnenstad van Pittsburgh, Pennsylvania. En voordat we verdergaan, moeten we eerst de school nader bekijken en begrijpen waarom het daar zo verschrikkelijk is.

De school ligt op de grens tussen Squirrel Hill, een buurt met welvarende inwoners, en Homewood, een buurt met niet-welvarende inwoners, en de leerlingen komen uit beide wijken. Op tv zie je op een middelbare school meestal de rijke leerlingen de dienst uitmaken. Maar de echt rijke kinderen van Squirrel Hill

gaan naar het particulier onderwijs, naar de Shadyside Academy, die hier ook is. Degenen die naar Benson gaan, kunnen hun wil niet opleggen. Ik bedoel, dat proberen ze soms wel, maar dat ziet er meestal schattig uit. Zoals toen Olivia Ryan zowat hysterisch werd over de plas urine die meestal dagelijks tussen halfelf en elf in het trappenhuis ontstaat, en ze op bijna waanzinnige wijze zeer ondoordacht aan omstanders vroeg wie daarvoor verantwoordelijk was. Je zou dan willen zeggen: ‘Liv, de dader is waarschijnlijk nog niet teruggekeerd naar de plaats van de misdaad. Pee Diddy is allang weg.’ Maar zelfs als je dat zei, zou ze waarschijnlijk niet minder hysterisch tekeergaan. In elk geval, ik bedoel maar dat dat hysterische geen enkel effect heeft. Het is net zoiets als een heel jong poesje dat iets dood probeert te bijten. Het katje beschikt over een koelbloedig roofdierinstinct, maar het is ook een schattig, pluizig katje, en je zou het het liefst in een schoenendoos willen zetten en er een video van maken voor omaatjes die er op YouTube naar kunnen kijken.

De rijke leerlingen zijn dus niet de alfagroep op school. Dat zouden dan eerder de gelovige leerlingen zijn, die naar de kerk gaan en zo. Zij zijn zeker bezig de school te domineren. Maar hun kracht – de wil om te domineren – is ook hun grootste zwakte, want ze besteden er veel tijd aan iedereen over te halen met hen om te gaan, en ze proberen dat door je uit te nodigen voor hun kerkelijke activiteiten. ‘Er zijn koekjes en bordspellen,’ zeggen ze dan, of: ‘We hebben net een nieuwe Wii!’ En iets daaraan klinkt niet goed. Uiteindelijk dringt het tot je door dat zulke dingen ook door kinderlokkers worden gezegd.

Dus de gelovige leerlingen kunnen ook al niet de alfagroep zijn. Omdat ze er enge tactieken op na houden. Op veel scholen zouden de sportievelingen een goede gok zijn voor de gooi naar

de macht, maar bij ons zijn dat bijna allemaal zwarten, en de blanke leerlingen zijn bang voor hen. Wie blijft er dan nog over voor de leiderrol? De studejies? Kom op, zeg. Die zijn niet geïnteresseerd in machtsspelletjes. Ze hopen zo min mogelijk de aandacht te trekken totdat ze van school zijn. Dan kunnen ze ontsnappen naar de universiteit, waar ze niet gepest zullen worden omdat ze weten wat een bijwoordelijke bepaling is. De leerlingen die aan toneel doen? Jezus, dat zou een bloedbad worden. Die zouden dood worden aangetroffen, doodgeslagen met hun boek vol ezelsoren met de songteksten van *The Whiz*. De leerlingen die sigaretten met inhoud roken? Te weinig initiatief. De leerlingen die lid zijn van een bende? Die zijn niet vaak genoeg aanwezig. De leerlingen die in het orkest zitten? Net zoiets als de leerlingen die aan toneel doen, maar dan sneuer. De goths? Onmogelijk, zelfs als gedachte-experiment.

Dus aan de top van de schoolhiërarchie bestaat een vacuüm. En het resultaat daarvan is chaos.

(Hoewel ik er wel bij moet zeggen dat ik erg simplistische categorieën gebruik. Zijn er veel aparte groepjes van rijke, slimme of sportieve leerlingen? Ja. Zijn er groepen waar je geen etiket op kunt plakken omdat het gewoon een stel vrienden en vriendinnen zijn zonder bepaalde karakteristieken? Ook weer: ja. Ik bedoel, ik wil best alle leerlingen in kaart brengen, met idiote onderverdelingen zoals: Afro-Amerikanen uit de middenklasse, jongere subkliek 4c, maar ik denk niet dat iemand daar blij mee zou zijn. Zelfs niet de leden van Afro-Amerikanen uit de middenklasse, jongere subkliek 4c [Jonathan Williams, Dajuan Williams, Donté Young, en totdat hij halverwege het jaar echt serieus trombone ging spelen, Darnell Reynolds].)

Er zijn dus allerlei groepen die naar macht streven, en als gevolg daarvan willen ze de anderen allemaal afmaken. En het probleem is dus dat als je bij zo'n groep hoort, iedereen die niet bij die groep hoort je wil afmaken.

Maar weet je, er bestaat een oplossing voor dat probleem: zorg dat je bij al die groepen hoort.

Ja, ik weet het. Het klinkt krankzinnig. En toch is dat wat ik heb gedaan. Begrijp me goed, ik sloot me niet meteen bij al die groepen aan. Maar ik zorgde dat ik er toegang toe had. Tot de studjes, de rijken, de sportievelingen en de rokers-met-inhoud. De leerlingen van het orkest, de toneelspelers, de kerkelijke en de goths. Ik kon bij elke groep gaan staan zonder dat iemand ook maar met de ogen knipperde. Ze keken naar me en dachten: o, dat is Greg, die hoort bij ons. Of misschien eerder: die staat aan onze kant. Of op z'n minst: Greg is iemand op wie ik niet per ongeluk expres ketchup ga morsen. Het was ontzettend moeilijk om voor elkaar te krijgen. Denk maar eens aan alle problemen:

1. Het infiltreren van de ene groep moet verborgen blijven voor de andere. Als rijke leerlingen je zien babbelen met de goths, sluiten ze de hekken om hun landgoederen. Als de kerkelijke leerlingen je uit de auto van een roker-met-inhoud zien strompelen, met een wolk om je heen alsof je uit de sauna komt, zijn je dagen van heel bewust geen lelijke woorden gebruiken in de soos geteld. En als een sportieveling – God verhoede – je kameraadschappelijk ziet doen met iemand van het toneel, zouden ze meteen aannemen dat je homo bent, en sportievelingen zijn nergens banger voor dan voor homo's. Echt niet. Het is net zoiets als de angst van Joden voor nazi's, alleen dan omgekeerd

wat betreft wie wie verrot slaat. Dus is het misschien meer de angst van nazi's voor Joden.

2. Je kunt niet te veel betrokken raken bij een groep. Dat vloeit voort uit punt 1 hierboven. Je moet altijd een randfiguur blijven. Word vriendjes met de goths, maar kleed je in geen geval zoals zij. Raak bevriend met leerlingen die in een band spelen, maar doe niet mee met urenlange sessies wanneer zo'n band na school repeteert in het muzieklokaal. Laat je zien in de belachelijk ingerichte soos van de kerk, maar doe niet mee met activiteiten waarbij over Jezus wordt gesproken.

3. In de pauze, voordat de school begint en wanneer je je in het openbaar begeeft, moet je je uiterst gedeisd houden. Ik bedoel, ga niet eten in de kantine. In de kantine laat je je trouw aan een bepaalde groep blijken door met hen aan een tafel te gaan zitten waar iedereen het kan zien. Of – God verhoede – een sneu persoon die nergens bij hoort vraagt je bij hem of haar aan te schuiven. Niet dat ik iets heb tegen jongeren die niet bij een groep horen, dat lijkt me wel duidelijk. Mijn hart gaat naar die arme stakkers uit. In de meedogenloze jungle van school zijn ze de invaliden die zich voortslepen over de grond, die niet kunnen ontsnappen aan de kwellingen waaraan anderen hen onderwerpen. Heb medelijden met hen, maar word nooit vrienden. Als je met hen bevriend raakt, moet je hetzelfde lot ondergaan. Ze proberen je binnen te slepen door dingen te zeggen als: 'Greg, kom je bij me zitten?' Wat ze eigenlijk bedoelen, is: 'Zit stil zodat ik je een jaap in je benen kan geven. Dan kun je niet wegrennen wanneer de Bijters komen.'

Maar wanneer je je in een ruimte bevindt waarin allerlei groepen aanwezig zijn, moet je er zoveel mogelijk afstand van houden. In de klas, in de kantine, overal.

Misschien zeg je nu: ‘Maar mijn vrienden en vriendinnen dan? Die kan ik toch niet negeren als ik samen met ze in het lokaal zit?’ Daarop zou ik willen antwoorden: je hebt waarschijnlijk niet goed opgelet. Het draait erom dat je met niemand echt bevriend mag zijn. Dat is het tragische eraan, en ook de triomf van alles waar ik het over heb. **Je kunt geen normaal leven leiden op de middelbare school.**

Want weet je, het leven op een middelbare school is verschrikkelijk.

Misschien willen jullie wel zeggen: ‘Greg, waarom ga je maar door over leerlingen die niet bij een groep horen? Zo klinkt het alsof jij zelf niet bij een groep hoort.’ Daar hebben jullie een punt. Weet je, ik hoorde bij geen enkele groep, maar ik zat er toch bij. Dus kun je niet echt zeggen dat ik nergens bij hoorde.

Echt, er bestaat geen juiste term voor waar ik mee bezig was. Een hele poos vond ik dat ik een soort spion was wat betreft de gebruiken op de middelbare school, maar dat was misleidend. Dat klonk net alsof ik stiekem rondsloep en geheime verhoudingen had met weelderige Italiaanse dames. En op school zitten geen weelderige Italiaanse dames. Degene die daar het dichtst bij komt, is mevrouw Giordiano in het kantoortje van de directeur, en die is behoorlijk mollig en heeft een papegaaientzicht. En ze doet wat vrouwen soms doen met hun wenkbrauwen: ze helemaal afscheren en dan op een gekke plek nieuwe tekenen met een potlood of zoiets. Hoe meer je daarover nadenkt, des te miselijker je wordt en je aan je eigen gezicht zou willen klauwen.

Dit is letterlijk de enige keer dat mevrouw Giordiano in dit boek gaat voorkomen.

Laten we maar gewoon verdergaan.

2

De eerste schooldag in de bovenbouw, handig opgeschreven als een soort scenario

Ik denk dat we maar moeten beginnen met de eerste dag in de bovenbouw. Eigenlijk was die heel bijzonder, totdat mijn moeder zich ermee ging bemoeien.

Ik bedoel, 'bijzonder' is voor meerdere uitleg vatbaar. Ik had er geen hoge verwachtingen van, dat lijkt me wel duidelijk. Misschien is 'bijzonder' te sterk. Ik had beter kunnen schrijven: Ik was aangenaam verrast toen ik die eerste schooldag niet hysterisch werd en me niet in mijn kluisje verstopte en deed alsof ik dood was.

School brengt altijd veel stress met zich mee, en de eerste schooldag is vooral heel erg omdat de hangplekken opnieuw moeten worden verdeeld. In het vorige hoofdstuk heb ik nage laten te vermelden dat de gebruikelijke groepen van rijken, sportievelingen, studjes en toneel en zo verder worden onderverdeeld per klas. De sukkelige goths uit lagere klassen zijn doodsbang en jaloers op de sukkelige van goths uit de hogere klassen; de jonge studjes wantrouwen de oudere studjes enzovoort. Dus wanneer leerlingen eindexamen hebben gedaan en niet meer op school komen, zijn voordat de school begint de plekken vrij waar zij rondhingen, en dan gebeuren er rare dingen.

Voor mij was het voornamelijk een drukke ochtend. Ik kwam

idiot vroeg opdraven om te kijken hoe het zich zou ontwikkelen, en toen waren er al leerlingen die een plek bezet hielden. Dat waren leerlingen die hoorden bij meer pisaalachtige groepen.

GANG VOOR DE BIBLIOTHEEK - OCHTEND

JUSTIN HOWELL houdt zich nerveus op bij de deur naar de bibliotheek, in de hoop die voor de toneelgroep in te pikken. Hij loopt heen en weer en neuriet iets uit *Rent*, of misschien iets uit *Cats*. Met zichtbare opluchting ziet hij GREG komen.

JUSTIN HOWELL

duidelijk opgelucht dat het geen sportieveling of bendelid is, of iemand die mietje tegen hem zal zeggen

Hoi, Greg.

GREG GAINES

Hé, Justin, leuk je weer te zien.

JUSTIN HOWELL

Insgelijks. Zeg, Greg, leuke vakantie gehad?

GREG

Het was warm en ik heb me suf verveeld. Ongelooflijk dat de vakantie alweer voorbij is.

JUSTIN HOWELL

Hahaha, hahaha, hahaha.

O, hahaha, hahaha, hahaha, hahaha.

Van dit schijnbaar onschuldige grapje gaat JUSTIN HOWELL helemaal uit zijn dak. Misschien komt het door de hersenverwekende angst om weer op school te zijn.

Ondertussen was dit niet de reactie waarop GREG had gehoopt. Het was zijn bedoeling geweest iets minzaams en onbelangrijks te zeggen. Nu haalt hij zijn schouders op en schuifelt ongemakkelijk met zijn voeten terwijl hij uit alle macht oogcontact probeert te vermijden. Dat doet hij meestal als anderen lachen om iets wat hij heeft gezegd.

JUSTIN HOWELL

trekt zijn wenkbrauwen merkwaardig hoog op

Hahaha, hahaha, hahaha, hahaha, hahaha.

De bibliothecaresse, MEVROUW WALTER, komt eraan. Ze kijkt boos naar de twee jongens. Ze is ongetwijfeld alcoholist.

JUSTIN HOWELL

Dag mevrouw Walterrrr.

MEVROUW WALTER

vol afkeer

Hmpf.

JUSTIN HOWELL

Ik lach me dood, Greg.

GREG

Oké, tot straks.

Natuurlijk was ik helemaal niet van plan in de bibliotheek lekker lang te gaan rondhangen met mijn maat Justin Howell, om redenen die ik al heb uitgelegd. Maar goed, we gaan verder.

GANG BIJ HET MUZIEKLOKAAL - OCHTEND

LAQUAYAH THOMAS en BRENDAN REEVES mogen het muzieklokaal nog niet in. Hoewel ze geen instrumenten bij zich hebben, staan ze gebogen over velletjes bladmuziek. Je kunt merken dat ze dat doen om iedereen te laten zien dat ze goed zijn in muziek en zomaar een beetje noten zitten te lezen.

BRENDAN REEVES

Hé, Gaines! Zit je dit jaar in het orkest?

GREG

verontschuldigend

Er was geen plaats meer.

BRENDAN REEVES

Huh?

LAQUAYAH THOMAS

ongelovig

Maar dit jaar zou je de pauken doen! Wie doet dan de pauken?

BRENDAN REEVES

terneergeslagen

Zeker Joe DiMeola.

GREG

Ja, waarschijnlijk Joe. Hij is op slag-instrumenten toch beter dan ik.

LAQUAYAH THOMAS

Bij Joe worden de stokken helemaal zweterig.

GREG

Omdat hij zich zo goed concentreert.

AULA - OCHTEND

Twee sukkelige goths uit de hoogste klas, SCOTT MAYHEW en ALLAN McCORMICK, zitten op de achterste rij met Magic™-cards te spelen. GREG komt voorzichtig binnen en kijkt spiedend om zich heen. De aula is waarschijnlijk het waardevolste plekje van de hele school. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat deze kleine kolonie goths kan standhouden tegen de invasies van sportievelingen, toneelleerlingen en benedeleden die ongetwijfeld later vanochtend zullen komen.

GREG

Hoi.

SCOTT MAYHEW

Hallo.

ALLAN McCORMICK

*knippert (waarschijnlijk zonder reden)
met zijn ogen*

Ja, hoi.

De sukkelige goths staan heel laag in de pikorde, maar tegelijkertijd is het bijna onmogelijk in de groep te infiltreren. Misschien is dat juist omdat ze zo laag in de hiërarchie staan. Ze zijn altijd achterdochtig als iemand een praatje met hen probeert aan te knopen. Dat komt doordat alles aan hen het doelwit van pesteringen kan zijn: hun voorliefde voor elfen en draken, hun lange jassen en onverzorgd of juist te goed verzorgd haar, de manier waarop ze overal veel te snel naartoe benen terwijl ze luidruchtig door hun neus ademen. Ervoor zorgen dat ze je accepteren zonder daadwerkelijk een sukkelige goth te worden is erg lastig.

Eigenlijk had ik wel een zwak voor hen omdat ik hun manier van denken goed kan begrijpen. Net zoals ik hebben ze de pest aan de middelbare school. Ze doen erg hun best eraan te ontsnappen door in een fantasiewereld te leven waar ze aldoor door de bergen kunnen benen en mensen aan hun zwaard rijgen bij het schijnsel van acht manen of zo. Soms denk ik dat ik in een alternatieve werkelijkheid een van hen had kunnen zijn. Ik ben bleek en dik, en weet me in het sociale verkeer geen raad. Als ik heel eerlijk ben, lijkt het me tof om mensen met een zwaard aan te vallen.

Dat dacht ik eventjes terwijl ik met hen in de aula zat. Maar toen besefte ik opeens iets.

SCOTT MAYHEW speelt na langdurig nadenken de kaart uit met de Horde van de Ondoden.

ALLAN McCORMICK

Vervloekt!

GREG

Goeie horde, Scott.

Ik besefte dat ik nooit een leven kon leiden waarin ik voortdurend andermans horde moest prijzen.

Daar kreeg ik een beter zelfbeeld van.

Het duurde niet lang of ik trok me beleefd terug.

GANG BIJ HET ZUIDELIJKE TRAPPENHUIS - OCHTEND

Alle vier de leden van de Afro-Amerikanen uit de middenklasse, jonge subklike 4c, staan bij de deur. Ondertussen heeft een gelovige leerling, IAN ANDERS, zijn spullen een eindje verderop in de gang uitgespreid en wacht grimmig op versterking.

Dit is een klassieke situatie waarbij je zo min mogelijk de aandacht probeert te trekken, want als je eruitziet als onderdeel van een groep, zul je de andere groep opvallen en dan zal die niks meer van je willen weten. Ik bedoel, het is niet het einde van de wereld als de gelovige leerlingen je uitkotsen, maar het enige

doel in mijn leven was door níemand te worden uitgekotst. Leek dit doel soms op het doel van een zwakzinnige? Ja. Maar noem me eens een doel in het leven dat niet krankzinnig is? Zelfs president van de Verenigde Staten worden zou vreselijk zijn, als je erover nadenkt.

GREG knikt bijna onmerkbaar naar IAN ANDERS bij wijze van groet. Vervolgens vliegt het balletje waarmee JONATHAN WILLIAMS tegen alle mogelijke oppervlakken aan het stuiteren was tegen een van GREGS tanden.

In voorgaande jaren zou er geen waardige manier zijn geweest om hiermee om te gaan. De groep die de bal had gegooid, zou in woest lachen zijn uitgebarsten, en ik zou alleen maar snel weg hebben kunnen benen, terwijl ik waarschijnlijk zou worden bekogeld met nog meer balletjes.

Maar het werd al snel duidelijk dat het dit jaar anders zou zijn.

In plaats van trots te zijn dat zijn balletje tegen GREGS tand was gestuiterd, verborg JONATHAN WILLIAMS zijn gezicht beschaamd in zijn trui.

DARNELL REYNOLDS

zichtbaar ontstemd

Ik zei toch dat je iemand zou raken?

DONTE YOUNG

Die gozer zit in de hoogste klas.

JONATHAN WILLIAMS

mompelend

Sorry.

GREG

Geeft niks.

DAJUAN WILLIAMS geeft JONATHAN WILLIAMS een duw.

DONTE YOUNG

pulkt aan een nagel

Je moet niet zomaar gooien.

Dus als je in de hoogste klas zit en iemand je raakt met een balletje, is dat per ongeluk. Met andere woorden, het is tof om in de hoogste klas te zitten.

De hele ochtend, voordat de school begon, en de hele verdere dag, ging het zo. In dat opzicht was het een fijne dag. Ik bleef een poosje op het parkeerterrein staan met een paar chagrijnige buitenlandse leerlingen die werden aangevoerd door Nizar de mukkende Syriër, wisselde groeten uit met het voetbalelftal, en dit jaar probeerde niemand me te grijpen en mijn tepels te verwonden. Dave Smeggers, een beruchte roker-met-inhoud, begon aan een lang verhaal over zijn vakantie dat nergens naartoe ging, maar algauw werd hij afgeleid door een paar meisjes, waardoor ik kon ontsnappen. Vonta Higgins wilde dat ik bij lokaal 318 bij hem kwam zitten, dus deed ik of ik onderweg was naar een gesprek met een leraar, en dat nam hij zomaar aan. Enzovoort, et cetera.

Op een gegeven moment botste ik bijna op tegen een van Madison Hartners tietten. Die tietten zitten voor mij ongeveer op ooghoogte.